

ת"פ 15705/11/21 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה נגד פלוני

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 15705-11-21 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כבוד השופט גיא אבנן

המבקשת/מאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

המשיב/נאשם: פלוני

בשם המאשימה: עו"ד לירן אוהיון ועו"ד אלמוג בן חמו

בשם הנאשם: עו"ד ג'קי סגרון

החלטה - נוסח מותר בפרסום

לפני בקשת המאשימה לתקן את כתב האישום, ולהמשיך בהליכים בבית משפט זה, בעבירות שאת חלקן ביצע הנאשם בעת שהיה קטין. לטענת המאשימה, לאחר שהוגש כתב האישום המקורי ועובר להגשת הבקשה לתיקונו, התקבל אישור מאת פרקליטת מחוז מרכז, בהתאם להנחיית פרקליט המדינה מס' 1.5 - העמדה לדין של קטין ובגיר יחד, והעמדה לדין של חשוד שביצע עבירות הן כקטין והן כבגיר (להלן בהתאמה: אישור השפיטה, הנחיית פרקליט המדינה מס' 1.5). ההגנה מתנגדת הן לתיקון כתב האישום והן לקיום ההליכים בבית משפט זה.

כתב האישום המקורי

1. הנאשם יליד חודש 7/03. באישום מס' 1 נטען כי כשנה עובר ליום 18.10.21 במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, שלח אחד בשם איליה גורלובצקי (להלן: המתלונן) הודעות טקסט למכשיר הטלפון של הנאשם, בהן ביקש לרכוש ממנו סמים מסוכנים מסוג קנבוס. השניים נהגו להיפגש, והנאשם מסר למתלונן בכל אחת מהפעמים סם מסוג

קנבוס במשקל 3-4 גרם בתמורה לסך של 50 ₪ לגרם. בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירות סחר/הספקת סמים מסוכנים (ריבוי עבירות), לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973. באישום מס' 2 מתוארת התכתבות בין השניים בוואטסאפ, במהלכה כעס הנאשם על המתלונן, שלח לו הודעה מאיימת, והודיע כי הוא בדרכו לביתו. באותו הערב הגיעו הנאשם ושניים אחרים שזהותם לא ידועה למאשימה לביתו של המתלונן, תקפו אותו בצוותא וגרמו לו לחבלה חמורה. בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה בצוותא, לפי סעיף 379 לחוק העונשין (ללא שאזכרה הוראת החיקוק בדבר ביצוע במשותף); חבלה חמורה בצוותא, לפי סעיף 333 לחוק העונשין (שוב - ללא שאזכרה הוראת החיקוק בדבר ביצוע במשותף).

התיקון המבוקש

2. בחלק הכללי של כתב האישום - תוספת לפיה "כשנה עובר לאירועים נשוא אישום 1 לכתב האישום, יצר המתלונן קשר עם הנאשם באמצעות אפליקציית ה"טלגרם", וזאת לצורך רכישת סמים". סעיף 1 לאישום 1 יתוקן כך ש"במועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, במהלך כשנה עובר למועד הגשת כתב האישום המתוקן ועד ליום 18.10.21, שלח המתלונן לטלפון הנייד של הנאשם, הודעות טקסט בהן מבקש לרכוש ממנו סמים מסוכנים מסוג קנבוס". סעיף 2 יתוקן באשר למשקל הסמים: "הנאשם מסר לידי המתלונן 10 גרם של סם מסוכן מסוג קנבוס, בכל חודש, ובתמורה ל-50 ₪ לכל גרם".

טענות הצדדים

3. לטענת ההגנה, אישום מס' 1 עובר לתיקונו, מלמד על כך שהנאשם היה קטין בן 17 ושלושה חודשים במועד תחילת ביצוע העבירות. אישום מס' 2 התייחס לנאשם כשהיה בן 18 ושלושה חודשים, משמע, "על גבול הקטינות". בהליך המעצר עד לתום ההליכים העלתה ההגנה את הטענה כי היה על המאשימה להגיש את כתב האישום לבית המשפט לנוער, טענה שלכאורה נמצאה ראווה על ידי המותב שדן בהליך. בחלוף שבוע התקבל אישור השפיטה והוגשה הבקשה דכאן. לשיטת הנאשם, אם לא די בכך שאישור השפיטה התקבל בדיעבד, משמע, לאחר שהוגש כתב האישום המקורי, הרי שהתיקון המבוקש משנה באופן פיקטיבי את העובדות, על מנת לפגוע בזכותו של הנאשם לנהל את משפטו בבית משפט לנוער. כך, הניסוח המתוקן - "עובר למועד הגשת כתב אישום מתוקן" - איננו מתיישב עם המועדים המדויקים בהם בוצעו העבירות כעולה מחומרי החקירה.

ב"כ הנאשם הפנה להוראת סעיף 5א(א) לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א-1971 (להלן: חוק הנוער), אשר קובע כי דיון בעניינו של נאשם שביצע עבירה בעודו קטין, וכתב האישום הוגש בהיותו בגיר בן פחות מ-19, יתקיים לפני בית משפט לנוער. כן הפנה להחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 3262/18 הוצאת עתון הארץ בע"מ נ' מדינת ישראל (24.5.18). לשיטתו, גילו של הנאשם במועד הגשת כתב האישום, חייב הגשתו לבית משפט לנוער, באופן הגובר על אישור השפיטה, שהוגש "ברוח סעיף 4 לחוק הנוער". לטענת ההגנה, סעיף 4 לחוק הנוער, העוסק בסיטואציה של שפיטת קטין ובגיר יחדיו, איננו רלוונטי לעניינו בו המדובר בנאשם יחיד.

4. לטענת המאשימה, אין בסיס לטרוניית הנאשם כאילו ביקשה לשנות את העובדות "כדי לבגרו". ראשית, המדובר בתיקון מהותי העולה מחומרי החקירה. שנית, ממילא גם לפני התיקון היה הנאשם קטין בן 17 ו-6 חודשים במועד תחילת ביצוע עבירות הסחר בסמים מושא האישום הראשון. עוד הוסיפה, כי הבקשה לתיקון הוגשה לפני משורת הדין, שכן הואיל וטרם ניתן מענה לכתב האישום, רשאית המאשימה לתקנו בהודעה, ללא צורך בהיתר מבית המשפט.

אשר לבית המשפט שידון בהליך - לטענת המאשימה, מהוראות סעיפים 3 ו-5א(א) לחוק הנוער עולה שברגיל, עת מדובר בנאשם בגיר בן פחות מ-19 אשר ביצע עבירות הן כקטין והן כבגיר, יש להגיש כנגדו כתבי אישום נפרדים, האחד בבית משפט לנוער בגין עבירות שביצע כקטין, והאחר לבית משפט "רגיל" בגין עבירות שביצע כבגיר. בצד זאת, במקרים חריגים שענינו של הנאשם בתוכם, בשעה שמדובר במסכת עובדתית אחת, אין מקום להפריד בין כתבי האישום. המאשימה הפנתה להנחיית פרקליט המדינה מס' 1.5, במסגרתה נקבעו תנאים מצטברים לשמיעת משפט מאוחד בבית משפט "רגיל" - לפי מירב הזיקות ובאישור פרקליט מחוז, בכפוף לכך שעיקר העבירות בוצעו בעוד הנאשם בגיר: (-) מדובר במסכת עובדתית אחת או כשלא יהיה זה נכון להפרידה לשני כתבי אישום. (-) פרקליט המחוז סבור כי האינטרס הציבורי מצדיק הגשת כתב אישום אחד לבית משפט "רגיל", ובהתאמה חתם על אישור שפיטה. בענינו מתקיימים התנאים כולם: הנאשם תקף את המתלון שנהג לרכוש ממנו סמים במהלך כשנה, המתלון הוא העד המרכזי בתיק, ופרקליטת המחוז חתמה על אישור השפיטה.

5. בדיון מיום 6.9.22 השלימו הצדדים טיעוניהם. לטענת ההגנה, המאשימה חטאה פעמיים: הן בהעמדתו של הנאשם לדין ללא אישור מקדים של היועמ"ש בגין עבירות שבוצעו יותר משנה לפני הגשת כתב האישום (טענה שהועלתה לראשונה בדיון), והן בהחלטתה להגיש את כתב האישום לבית משפט זה, בעוד הערכאה המתאימה היא בית משפט לנוער. לדברי ב"כ הנאשם, בטרם החלטה האם להגיש את כתב האישום לבית משפט לנוער, שמא לבית משפט "רגיל", נוהגת המאשימה לפנות בשאלתה לנשיאת בית המשפט לנוער (גם טענה זו הועלתה בפעם הראשונה). לשיטתו, החלטתה של המאשימה בהליך דן נובעת ממניעים פסולים "לגרור אותו למגרש הגדולים", זאת בעוד אילו התברר ההליך בבית משפט לנוער, הרי שהמרכיב השיקומי היה מקבל משקל בכורה. משכך עתר לדחות את בקשתה של המאשימה, ולחלופין, להפנות שאלתה לנשיאת בית המשפט לנוער. ב"כ המאשימה השיב כי אין עיגון בדיון או בפרקטיקה הנוהגת להצעת ההגנה לערוך פניה מקדימה לנשיאת בית המשפט לנוער. אשר להיעדרו של אישור היועמ"ש, בתשובה בכתב מיום 3.10.22 טען כי אין צורך בקבלתו, הואיל ותקופת ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום המתוקן, נופלת משנה עובר למועד הגשתו.

דיון

6. אין בידי לקבל את טענות ההגנה, ואנמק בקצרה.

אישור מקדים של היועמ"ש - משהגבילה עצמה המאשימה לאירועים שהתרחשו במהלך תקופה של שנה עובר להגשת כתב האישום, ולא מעבר לכך (ולגבי כתב האישום המתוקן - שנה שקדמה למועד הגשתו, משמע, תקופה מצומצמת קמעה מזו שבכתב האישום המקורי), הרי שאין חובה לקבל את אישורו של היועמ"ש (סעיף 14 לחוק

הנוער).

תיקון כתב האישום - במצב דברים רגיל רשאת המאשימה לתקן את כתב האישום בטרם מתן מענה, ללא צורך בקבלת היתר מבית המשפט (סעיף 91 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ)). המאשימה נהגה לפנים משורת הדין, ופנתה לבית המשפט בבקשה להתיר את התיקון המבוקש. במצב דברים זה על בית המשפט לבחון את הבקשה בהתאם להוראת סעיף 92(א) לחסד"פ, קרי, לוודא שהתיקון המבוקש לא יפגע ביכולתו של הנאשם להתגונן מפני המיוחס לו. טענות ההגנה, לפיהן התיקון המבוקש איננו מתיישב עם הממצאים העולים מחומרי החקירה, אינן רלוונטיות לשאלה האם יש להתיר את תיקון כתב האישום. אם כבר, טענות ההגנה בהקשר זה עשויות להיות רלוונטיות בהמשך ההליך, כשיתבחן השאלה האם עלה בידי המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם. ממילא, הנאשם לא טען, ולבטח לא הראה, כי הגנתו תיפגע ככל שיותר תיקון כתב האישום.

הגשת כתב האישום לבית משפט "רגיל" - כתב האישום מחזיק שני אישומים: האחד - עבירות סחר בסמים, במהלך פרק זמן שאיננו עולה על שנה, חלקן בתקופה בה הנאשם היה קטין. השני - אירוע אלימות חמור שבוצע על-ידי הנאשם בעודו בגיר, בצוותא עם אחרים, כנגד קורבן העבירה - אותו המתלונן שרכש סמים מן הנאשם באישום הראשון. בניגוד לטענת ההגנה, אישור השפיטה החתום על-ידי פרקליטת המחוז, בהתאם לסמכות שהואצלה מאת היועמ"ש, עומד בקריטריונים שנקבעו בהנחיית פרקליט המדינה מס' 1.5, אשר מצדה מבוססת על הוראות חוק הנוער (ראו סעיפים 15-17 להנחיה). אשר לאישום הראשון, מדובר ברצף של עבירות סחר בסמים, חלקן בוצעו כשהנאשם קטין, וחלקן כבגיר. מדובר בנסיבות דומות בכל האירועים, בעסקאות שבוצעו אל מול אותו הרוכש, אשר נהג ליצור קשר עם הנאשם במסרונים ששלח לו, שלאחריהם נהגו השניים להיפגש לצורך השלמת העסקה. המדובר במסגרת עובדתית אחת, ולא הונחה בפני עילה המצדיקה להתערב בשיקול דעתה של פרקליטת המחוז בענין זה. יותר מכך, גם אילו בוצעו כל העבירות המתוארות באישום מס' 1 בעוד הנאשם קטין, לא היה מקום להתערב בשיקול דעתה של המאשימה. לא שוכנעתי כי ראוי להפריד בין שני האישומים. נהפוך הוא, ניתוק ביניהם נראה מלאכותי, זאת כשהאישום השני נובע, לכאורה, מההתרחשות המתוארת באישום הראשון. ממילא, גם אילו סברתי אחרת, בית המשפט איננו מחליף את שיקול דעתה של פרקליטת המחוז בשיקול דעתו, אלא בוחן האם קיבלה את החלטתה בהתאם לסמכותה כדין. לעניינו, פרקליטת המחוז סברה כי האינטרס הציבורי מצדיק הגשת כתב אישום יחיד לבית משפט "רגיל", כעולה מאישור השפיטה עליו חתמה. אין בסיס לטענות ההגנה, לפיהן המאשימה חרגה מסמכויותיה, או פעלה חלילה משיקולים זרים. בגדרי למעלה מן הצורך אציין כי "הפרקטיקה" שתיאר ב"כ הנאשם לראשונה בדיון מיום 6.9.22, לפיהן נהוג לפנות בשאלתה לנשיאת בית המשפט לנוער - לא נתמכה בראיות, ואיננה מתיישבת עם הוראות הדין.

7. לנוכח המקובץ אני מתיר את תיקון כתב האישום כמבוקש, ומורה כי ההליך ימשיך להתנהל בבית משפט זה בדלתיים סגורות. המזכירות תסרוק את כתב האישום המתוקן (הוגש ביום 3.1.22) לכתבי הטענות.

נוסח מחייב ואסור בפרסום ניתן ביום, כ"ט תשרי תשפ"ג, 24 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.

הנוסח המצונזר דן מותר בפרסום, ניתן היום, כ"ט תשרי תשפ"ג, 24 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים, וישלח אליהם.

